

Sygn. akt I CSK 459/20

## POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa G. M.  
przeciwko [...] Szpitalowi [...] w R.  
o zadośćuczynienie, rentę i ustalenie,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 grudnia 2020 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]  
z dnia 5 marca 2020 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.), a obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c.). Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.

Pozwany wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.), wynikającą ze znacznego ograniczenia pozwanego w możliwości korzystania z prawa do sądu i rzetelnego procesu, a to z uwagi na pominięcie zarzutów pozwanego do opinii instytutu naukowego uzyskanej w sprawie, co prowadziło do oparcia rozstrzygnięcia na niezupełnych, niezweryfikowanych ustaleniach faktycznych.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. wiąże się z ewidentną i widoczną już na pierwszy rzut oka wadliwością zaskarżonego orzeczenia, której stwierdzenie nie wymaga prowadzenia bardziej złożonych rozumowań. Istotne jest jednak i to, by zarzucane sądowi naruszenie prawa spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia i do istnienia takiego związku między wytykanym uchybieniem, a wynikiem postępowania w sprawie powinien zmierzać skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Pozwany nie wykazał, żeby orzeczenie wydane w sprawie było dotknięte oczywistą wadliwością. Zarzuty pozwanego zmierzają w istocie do podważania ustaleń faktycznych będących podstawą zaskarżonego wyroku, gdy tymczasem w art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c. ustawodawca wyłączył tego rodzaju kwestie z zakresu dopuszczalnych podstaw skargi kasacyjnej, a w art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c. postanowił,

że Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej jest związany ustaleniami faktycznymi przyjętymi za podstawę faktyczną rozstrzygnięcia. Ocena wiarygodności i mocy dowodów jest bowiem podstawowym zadaniem sądu orzekającego, wyrażającym istotę sądenia, a więc rozstrzygania kwestii spornych w warunkach niezawisłości, na podstawie własnego przekonania sędziego (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z 15 listopada 2004 r., II UK 80/04, nie publ. oraz postanowienie Sądu Najwyższego z 30 października 2012 r., I UK 322/12, nie publ.). Dotyczy to również oceny dowodu w postaci opinii opracowanej przez biegłego lub instytut, która powinna obejmować logikę, jasność i przejrzystość wyводу, niesprzeczność opinii z pozostałymi dowodami przeprowadzonymi w sprawie i uznanymi przez sąd za wiarygodne, spełnienie wymagań wynikających z tezy dowodowej, jednoznaczność opinii oraz poziom fachowej wiedzy biegłego (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z 17 maja 1974 r., I CR 100/74, nie publ. oraz postanowienie Sądu Najwyższego z 7 listopada 2000 r., I CKN 1170/98, OSNC 2001, nr 4, poz. 64). Jeżeli Sąd uzna opinię za prawidłową, to nie może poczynić ustaleń końcowych sprzecznych z nią, a przy tym nie ma obowiązku uwzględniania wniosków strony o powołanie kolejnego zespołu biegłych (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z 21 stycznia 1971 r., II CR 655/70, OSNC 1971, nr 9, poz. 160 oraz wyrok Sądu Najwyższego z 27 listopada 1974 r., II CR 748/74, nie publ.).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398 § 2 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 398<sup>21</sup> k.p.c. i § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. poz. 1800 ze zm.), orzeczono jak w sentencji.